

Pěchota u nás a v cizině.

Štábní kapitán Mil. Hladík:

Polská pěchota.

V lednové „Revue d'Infanterie“ pojednává francouzský kapitán R. o polské pěchotě.

Kapitán R. se dotýká v úvodu historie staré polské armády, známé Francouzům z doby napoleonské, a z této historie soudí, že se dědičná bojovnost polské rasy odrazí na mladé armádě nynější, již předpovídá po stránce kvalitativní vysokou úroveň v blízké budoucnosti.

Základ této mladé armády tvořily „Legie“, sestavené za světové války v Ha-líči, Ruskú a ve Francii, z nichž během roku 1919 bylo postaveno 21 divisi. Za války s bolševiky vzrostl tento počet na 30. S počátku měla každá divise 4, později 3 pluky

Divise jsou rozloženy v 10 obvodech armádních sborů, jejichž velitelé mají na starosti jen výcvik a mobilisaci, takže armádní sbory v pravém smyslu slova vlastně neexistují.

Mimo řečené pluky pěchoty, jichž je 90, má armáda ještě 3 prapory „myslivců“ a 1 prapor kulometný. Ke krytu hranic je pak určeno 20 praporů hraničářů, kteří nejsou počítáni k uvedeným jednotkám, jsou zcela samostatné a nepodléhají ministerstvu vojenských věcí, nýbrž ministerstvu vnitra. Mužstvo je do těchto praporů přidělováno od pěších pluků po 6měsíčním výcviku.

Cinná služba u pěchoty trvá 2 léta, ale jen teoreticky, neboť mužstvo je po 18měsíční službě posíláno na dovolenou.

Nástup nováčků je dvojitý, a to v květnu a v říjnu. Celý roční kontingent má 155.000 mužů, z nichž 100.000 připadá na pěchotu.

Pěšák vyniká velmi dobrou tělesnou schopností. Většina jich patří k stavu seelskému a odtud snad tělesná mohutnost a vytrvalost. Mají hluboký náboženský základ, nejsou otravováni politickými spory, jsou velmi ukázněni a představeným oddáni. Nevýhodou je značné procento negramotných, čímž je výcvik zdržován.

Důstojníci pocházejí ze všech středních stavů. Vynikají uhlazeností ve vojenském vystupování. Jejich národnostní hrdost je velmi hluboká a hrdost na uniformu zachází až v nedůtklivost. Tyto vlastnosti jsou národního původu a jsou mimo to pod vlivem charakteristických rysů armád, k nimž důstojníci patřili dříve.

Bývalí důstojníci Němci jsou velmi svědomití a praktičtí; Rusové jsou rozmanitých hodnot, drsní a současně otcovští, mají odborné schopnosti, ale zřídka to přivedou na vrchol hodnosti. Bývalí rakousko-uherští důstojníci jsou dbalí formy a jednotnosti; své jednotky vedou velmi pevně. Konečně legionáři — ti se blíží spíše jednoduchým způsobům francouzským; jejich vojenská výchova má často mezery, ale za to osvědčují žhavou oddanost k vlasti a svému vůdci Pilsudskému.

Po tom, co bylo řečeno, nebylo by však správné představovat si polské důstojníky v jistém množství šablon. V jejich způsobech je mnoho nuancí, ale rozdíl se pomalu vyrovnávají a mizejí vzrůstem počtu mladých důstojníků, nyní původu čistě polského, s jednotnou výchovou ve vojenských školách a učilištích.

Poddůstojníci jsou asi ze 70% dále sloužícími. Jsou velmi dobře placeni, neboť seržant (asi náš rotný), ženatý, s 2 dětmi, má asi takové příjmy jako svobodný kapitán. Jsou dobrými instruktory, umějí si zjednat autoritu, ale často jim chybí iniciativa.

Hodnotu polské pěchoty mělo příležitost poznati mnoho francouzských důstojníků během války s bolševiky v roce 1920. — Vytrvalost, neúnavnost, výborný duch, elán, statečnost — o těch není sporu. Jenže těchto hodnot nebylo tehdy náležitě využito pro všeobecný nedostatek výcviku, což bylo pochopitelné u armády nedávno postavené. Ponecháme-li stranou jednotky poznaňské, cvičené „po německu“ a bohatě vyzbrojené, pak některé divise, jež nedostatek techniky dovedly nahradit pochodovou vytrvalostí a výborným duchem, musíme konstatovat, že v použití pěchoty byly patrné nedostatky: polská pěchota měla všechny nejlepší kvality bojovnika, ale neuměla bojovat; bylo pro ni štetní, že u protivníka bylo tomu zrovna tak.

Jinak je tomu dnes. Nestranný pozorovatel, který viděl tuto pěchotu „v práci“ roku 1920, by ji dnes vůbec nepoznal. — Podíl na přerodu, který nastal — intenzivní práci — má i francouzská mise, která dala polským učilištím doktrinu. Bylo ovšem nutno projít při tom periodou „tápání“, neboť s počátku nebylo předpisů; aplikovati úplné předpisy francouzské nehodilo se pro armádu polskou, poněvadž bojové prostředky obou armád byly různé. Nicméně pokroky byly rychlé, jednotky navykly společné práci a nabyly ucelenosti, takže manévry v roce 1927 byly pro generála Gouranda, tam přítomného, opravdovým překvapením.

Kritiku těchto manévřů možno shrnouti v tato pozorování: individuální výcvik je prováděn velmi pečlivě a je dobrý. Výcvik v oddíle uspokojující — snad trochu šablonovitý. Veliká pochodová schopnost, takže 60kilometrové pochody nejsou vzácností. Přibližovací pochody velmi uspořádané a ohebné; postup v terénu a proskakování téměř neviditelné; rozvinování snad trochu předčasně.

Mechanismus boje, zvláště „na zdrženou“, je přesný, souhra pohybu a palby velmi lehká, jen krytí boků nebyla někdy věnována dosti velká péče. Za to pečlivě prováděno spojení, dodávání zpráv a maskování.

Umělé znázorňování dělové palby v terénu je prováděno za řízení rozhodčích velmi svědomitě a oživuje cvičení.

Kapitán R. shrnuje svou kritiku v tento závěr: Není se co divit, že v roce 1920 nebyl výkon polské pěchoty dokonalý, neboť sotva že byla utvořena, byla vržena do ohně. Ale velitelství mělo smysl pro kritiku a dovedlo si uvědomit nedostatky; proto možno dnes říci, že ve výcviku, organizaci a výzbroji bylo dosaženo plných výsledků.

V materiálu jsou ještě tu a tam slabiny. Není dostatek kulometů, tanků a dělostřeleckých zásob, což by neznamenal mnoho proti bolševikům, ale způsobilo by to velmi vážnou situaci proti Německu.

Naproti tomu vyznamenává se pěchota takovými kvalitami národními, že jakýkoliv pesimismus je zbytečný. Osobní hodnota vojáků a důstojníků a smysl pro manévrování vyváží částečně materiální nedostatek.

Celkem je polská pěchota dobrým nástrojem bojovým, je dobře přizpůsobena boji na vlastním speciálním terénu, a až bude mít úplný materiál, který by umožnil vydržet náraz nepřátelských vojsk, bude hodna, aby byla řaděna k nejlepším pěchotám evropským.

Z cizích revuí.

Pešadiski glasnik, čís. 30 (svazek III., červenec — září 1930).

Plk. Dušan Dudvarski: O spolupráci různých pěchotních zbraní v boji.

Autor použil k tomuto článku spisu bývalého velitele pěchotní střelecké školy, div. gen. Grgura V. Ristiće „O společném působení různých bojových prostředků a o vzájemné součinnosti různých druhů zbraní“, jenž toto téma zcela vyčerpává; plk. Dudvarski podává v přehledu výtah z hlavních myšlenek spisu, doplněný vlastními názory a zkušenostmi o použití jednotlivých částí výzbroje pěchoty.

Základní částí článku jest úvaha o vzájemné spolupráci a souladu v činnosti jednotlivých palebných prostředků pěších jednotek. V družstvu není specialista. Všichni vojíní družstva umějí použít kterékoli zbraně družstva: pušky, lehkého kulometu nebo kulometné pušky,*) granátometu nebo ručního granátu. Velitel družstva dostane úkol od velitele čety; volba prostředků a jejich souladná činnost je ponechána jeho péči a inteligenci. Stává se tak hybnou silou družstva, jeho mozkiem a osou, což však nevylučuje iniciativní činnost jednotlivců, nemá-li velitel možnost veletí. V četě, která má ve všech evropských armádách 3—4 družstva s 3 „kulometnými puškami“ neb jedním lehkým kulometem, nemůže velitel mít vždy osobní vliv na řízení palby, avšak musí si vždy zachovat vliv na řízení boje. Za splnění

*) V jugoslávské armádě se rozlišuje „puškomitraljez“ — „kulometná puška“ na př. franc. F. M. 15 neb čs. ZB. 26, a „lákí mitraljez“ — lehký kulomet, na příklad rak. kulomet „Š“ 12 s rámovým podstavcem.